

budou také zákonem o závodních výborech odůvodněné, ježto právě plnění určitého úkolu, zákonem záv. výboru přikázaného, bude vyžadovati těchto výloh.

Musí býti však poznamenáno, že — i kdyby tomu tak bylo — nebyla by tím ještě rozřešena otázka, zda pro uvedení ve známost takového sdělení je vhodným a účelným prostředkem vydání sdělení tiskem, neboť takto by závodní výbor volbou určitého prostředku mohl se ocitnouti mimo hranice své působnosti, jak jemu je zákonem o záv. výborech vymezena. Podnikatel by se v takovém případě nepochybně mohl proti povinnosti hraditi polovinu hotových výloh brániti před rozhodčí komisí námitkou, že nebylo třeba vytištění tohoto sdělení a že sdělení to mohlo býti uvedeno ve známost dělnictvu i jiným, stejně účinným — ale méně nákladným — způsobem.

V žádném případě však nelze míti podle názoru soudu všeobecně za to, že by zákonem bylo odůvodněno, aby protokoly o schůzích závodního výboru byly vždy veškerému dělnictvu uváděny ve známost. Naopak z povahy jednotlivých úkolů závodního výboru, jak jsou v § 3 zákona příkladmo uvedeny, se nepochybně podává, že jejich plnění nevyžaduje, aby veškeré dělnictvo bylo o činnosti závodního výboru v tomto směru zpravováno. To na př. se týká ustanovení § 3, lit. f) zákona, podle něhož má závodní výbor mezi jiným pečovati o dobrý poměr mezi správou závodu a zaměstnanci a mezi zaměstnanci v závodě navzájem. Bylo by obtížné pochopiti, proč by činnost závodního výboru, kterou vyvíjel na poli péče o dobrý poměr mezi některými skupinami zaměstnanců, nebo dokonce přímo mezi jednotlivými zaměstnanci, měla býti uváděna ve známost veškerému dělnictvu, tedy i té jeho části, které se věc vůbec nedotýká. K tomu, aby v principu každé usnesení závodního výboru bylo sdělováno veškerému dělnictvu, by zajisté bylo třeba zvláštního výslovného předpisu zákona. Není-li ho, pak není možno generelně říci, že je každé sdělování protokolů o schůzích závodního výboru veškerému dělnictvu odůvodněno zákonem, čímž arci je již též vysloveno, že podnikatel nemůže býti uznán povinným polovici výloh s tím spojených hraditi.

Nález ze dne 19. ledna 1938 č. 4591/35-5.

Rozhodnutí o pojistné povinnosti dle § 1, odst. 2, písm. a) pensijního zákona č. 89/1920 Sb. (převážně duševní práce) netvoří rem judicata pro spor o pojistnou povinnost podle § 1, odst. 2 zák. č. 26/1929 Sb.

Pojmovými předpoklady rei judicatae jsou totožnost stran, věci a právního stavu, podle něhož dlužno spornou věc posuzovati. Předpoklad třetí není tu splněn. Formálně pravoplatným výměrem, vydaným před účinností zák. č. 26/1929 Sb., rozřešena byla otázka pensijní pojistné povinnosti osoby, o níž jde, podle tehdy platného zákona č. 89/1920 Sb., kdežto v období rozhodném v dnešním sporu platil zákon jiný — č. 26/1929 Sb., podle něhož spor

byl rozřešen. Z toho plyne, že tu není totožnosti právního stavu, takže nebylo tu procesní překážky rei judicatae, aby ministerstvo rozhodovalo instančně o pojistné povinnosti v jiném období podle jiného zákona. Na tom nemění nic, že způsob prací osoby, o niž jde, v obou časových úsecích byl snad stejný, a že předpis, podle něhož jeho pojistná povinnost byla posuzována, v obou citovaných zákonech byl v podstatě shodný, neboť to jsou momenty, které spadají do rámce meritorní rozhodovací činnosti úřadu, nemohou jí však vyloučiti z důvodu rei judicatae.

Nález ze dne 21. ledna 1938 č. 5317/35-6.

**Obecní dávku z masa a obecní poplatek za zvěropolicejní pro-
prohlídku masa a masných výrobků podle pravidel platných
v r. 1932 v Liberci, co do rozhodných ustanovení shodných se vzor-
covými pravidly vl. nař. č. 143/1922, resp. č. 15/1928 Sb., jest
platiti: z masa a masných výrobků, jež se dovážejí a prodávají
vojenskými zátišími, zřízenými podle služ. předpisu branné
moci Š-III-3.**

Okolnost, jaký konečný účel podnikatel svou činností sleduje, stejně jako okruh kupců a zboží, na něž se omezuje, a posléze okolnost, pracuje-li se ziskem větším či menším, jsou právně irrelevantní pro posouzení otázky, lze-li nějakou činnost pokládati za činnost provozovanou po živnostensku, resp. k účelům obchodním.

Jediné rozhodným jest, provozuje-li se ona činnost tak, aby se dosáhlo nějakého zisku.

Organisace a činnost vojenských zátiší jest upravena služ. předpisem Š-III-3. Podle bodu 1 jsou vojenská zátiší výchovná zařízení vojenská, tedy zařízení provozovaná vojenskou správou. Bod 94 nařizuje, že musí býti snahou každého vojenského zátiší, aby bylo soběstačným a svoje výdaje mohlo hraditi z dosažených výtěžků různých vlastních podniků. Podle bodu 98 vlastní podniky vojenského zátiší mají mu zajistiti stálý příjem k úhradě režie, případných ztrát a k podpoře výchovné činnosti mezi vojíny. Takovým podnikem je mimo zábavné podniky prodejna a jídelna. Podle bodu 100 je prodejna a jídelna hlavním zdrojem příjmů zátiší. Musí býti spravována podle zásad obchodních. Podle bodu 101 ceny zboží musí (sice) býti nižší nežli jinde; ale k nákupní ceně smějí se připočítávati nejen skutečně placené výdaje dopravní, kalkulované ztráty z vysychání, provázení atd., daň z obratu, nýbrž i určitý — nejvýš 10% — zisk. Nakupovati smějí v prodejně i členové rodin gážistů. Bod 107 počítá s »přebytky prodejny«. Podle bodu 124 z výtěžků hradí se především režie, zbytku se použije ve prospěch vojínů, na předplatné časopisů, nákup a vazbu knih, na podporu výchovné činnosti a pod.

Z uvedených předpisů je patrné, že prodejna a jídelna vojenských zátiší jsou podniky vojenské správy, provozované tak, aby se nejen hradila režie, nýbrž aby se dosáhlo nadto určitého zisku. Jde tu tedy nepochybně o činnost, která má podstatný znak čin-